

לאן נעלם הכסף?

בהסתכלות שטחית – מצב גרוע ומדכא. בהסתכלות פנימית יותר – מהלך של התפרקות השקר בדרך להתגלות האמת. התפוררות של הגולה בדרך לגאולה. ככל שעובר הזמן, מתחדד התהליך של "יתבררו ויתלבנו", והדבר בולט יותר ויותר, גם ללא התבוננות מעמיקה במיוחד

הם-הם האשמים בחורבן הכלכלי הנורא. וככה, יושבים להם השובתים באהלי המחאה הקפואים, מסתובבים להם המפוטרים ומחפשים פת לחם, משק שלם נמצא במיתון חמור ביותר – ושר החוץ ממשיך לטוות תוכניות "שלום" שיגולו מילדי ישראל את שארית מזונם, פשוטו כמשמעו. שהשמאל יסיק מסקנות? חלמתם. שם ימשיכו להאכיל את הרעבים בלוקשים על ה"תקציבים לחרדים ולהתנחלויות" – ויזכו בעוד קולות של השבעים והעשירים.

אם כן, כאמור, תופעות מסוג זה החלו כבר בנסיגה מסיני, אולם, דווקא בשנים האחרונות הן מגיעות לשיאן המחפיר והמביש ביותר. ההתבזות של ראשי-ממשלה ושרי-אוצר, ותוחלת החיים הקצרה של הממשלות בזמן האחרון – מעידות כולם על התפוררות פנימית חמורה ביותר.

בהסתכלות שטחית – מצב גרוע ומדכא. בהסתכלות פנימית יותר – מהלך של התפרקות השקר בדרך להתגלות האמת. התפוררות של הגולה בדרך לגאולה. ככל שעובר הזמן, מתחדד התהליך של "יתבררו ויתלבנו", והדבר בולט יותר ויותר, גם ללא התבוננות מעמיקה במיוחד.

ובינתיים נדרשת מאיתנו "השקעה בתשתיות" האמונה והבטחון בגאולה הקרובה, לימוד ענייניה בתורה, וחיזוק ההתקשרות לנשיא הדור משיח שבדור. ועוד הם מדברים על קיצוצים – ניכנס לעידן בו "מעדנים מצויים כעפר", ותיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הנתון החזק ביותר שם (עמ' 407), הוא טבלת השוואה בין הוצאות שונות כמו יום לימודים ארוך לכל ילדי ישראל למשך שנה שלימה, או מפעל הזנה (ארוחת צהרים חמה) לכל בתי הספר והגנים בישראל – לעומת הוצאות הנסיעה מסיני. המספרים פשוט דמיוניים. תקציבים עבור: יום לימודים ארוך ומפעל הזנה לכל ילדי ישראל, בניית חמישים מעונות יום, חמישים בתי ספר ומאה גנים חדשים – כל אלה ביחד לא מגרדים אפילו את הריבית **בלבד** של הוצאות הנסיעה מסיני; וזה חוץ מהוצאות הנסיעה עצמם ותוצאותיהם – כגון קניית הנפט לשנה אחת – שבערכים של היום מגיעים לכארבעים מיליארד שקל (!).

גם אם נוריד מהנתונים המופיעים שם את אלה המתייחסים רק לנסיגה מסיני (כגון הוצאות על קניית הנפט ובניית שדות התעופה מחדש), יתברר שהיחסים פחות או יותר דומים. אם תיערך טבלת השוואה כזו על הוצאות הפריסה מחדש בעקבות הסכמי אוסלו-חברון-וואי על כל פעימותיהם – יתברר ללא ספק שבכסף הזה היה אפשר להכפיל את קצבאות הילדים ולהחיל את חוק הנגב גם על תל-אביב ובני-ברק. צרפו לכך את העלויות השוטפות, הקבועות, בעקבות הנסיגה – כמו כל הוצאות הבטחון שנדרשו בעיקר בשנה וחצי האחרונות, אך היו קיימות במידה לא מבוססת גם בשנים הקודמות – ותבינו למה מצוייני ישראל (הנקראים בטעות נכים) צריכים לשבות רעב מול משרד ראש הממשלה.

ואת זה אמר הרבי בקול גדול וברור בשיחות רבות. לא הביטוח הלאומי זולל את הכסף, לא קיצבאות הילדים, ולא ההקלות במס לישובי הפריפריה – הסכמי הנסיגה

שעת כתיבת השורות, לא נראה עדיין באופק אישור תקציב הממשלה בישראל לשנה האזרחית הבאה. לא רק שלא נראה תקציב, אלא מה שנראה הוא מחאה גוברת והולכת בקרב ציבורים רחבים, על הצעת הממשלה לתקציב "אנטי חברתי", הפוגע בחלשים, בנזקקים, בילדים ובבעלי-המוגבלות, זאת לצד העדר מוחלט של הגברת הנטל על בעלי היכולת (כגון מיסוי ההון וכיו"ב).

קובע ברכה לעצמו הוא דיון וברור: מהי עמדת הרבי בנושא זה – האם בעד מדיניות "חברתית", או שמא בעד מדיניות "מרוסנת". למרות שבעניינים אלה מיעט הרבי, באופן יחסי, להתבטא באופן מפורש ומפורט, עם זאת, הרי משנתו החובקת עולם של הרבי מקיפה כל תחום בחיים ומבהירה כל היבט של חיי הפרט והכלל. ללא בדיקה מעמיקה, נראה **לכאורה** כי השיטה הראשונה דלעיל היא המועדפת, כפי שעולה מכמה שיחות ואיגרות-קודש (ואגב, לא רק מטעמים מוסריים של מניעת מצוקה גרידא, אלא בפירוש כשיטה הרואה בכך דרך **לשפר** את מצב הכלכלה). אך כאמור, הדבר ראוי לליבון נפרד ורחב, שמעבר למסגרת מדור זה.

ברם, חשוב להתמקד בהיבט עקרוני ושוורשי הרבה יותר של הבעיה. בעצם, ביום בהיר אחד, "מתברר" כי אין כסף בקופה, ו"פתאום" צריך לקצץ כך-וכך מיליארדים. איך הדבר הזה קורה? דווקא בנקודה הזו התבטא הרבי רבות ובצורה שאינה משתמעת לשתי פנים.

אפשר פשוט לפתוח את הספר "שלום שלום ואין שלום" פרק י"ב – "מחיר השלום" – ולראות את הדברים שחור על גבי לבן.